

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984963568/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

hans enfoldige og beskedne ydre ikke satte sig i denne kres, hvis han ikke stod i skat af en halv snes tusende. Hans pande er stejl og flad, håret går langt ned, og de børsteligende øjenbryn skær sig hver et ordenligt cirkelafsnit af, hvilket gir ansigtet et snurrligt, naivt udtryk. Næsen begynder med at være ingenting oppe mellem brynene men så tar den sig sammen og ender i flad klump. Kæberne er store, men svage, og hagen ringe. Når man ser på hans runde skuldre og på hodets holdning, får man det rigtige indtryk, at han regeres af sin kone. Sin forretning har han arvet, dertil har han fået lært at føre bøger og skrive ordrer. Han er en af byens pæneste mænd.

Midt i pengene har fabrikanten, konsulens broer, anbragt sig, skønt han ingen penge har; dette kan man dog ikke se på ham, før han blir fuld (om en lille times tid), for så viser hans pjattede kammeratskab med enhver som helst, at han er ilde funderet.

Når vi tar det lille bord til venstre og regner Laurssen med, så har vi i een samling det vigtigste af byens skaldethed.

For eksempel overlærer Lind. Kraniet er rødt og gør ikke indtryk af at være synderlig hårdt; panden er tydeligt delt i to hvælvinger med en fure imellem, den har brede, udviskede rynker; øjenbrynenes vold er rosenrød, næsten hårløs og skræner svagt nedad som en oppløjet kant, hvor en tromle er gået henover; derved får øjnene et udtryk af åbenhjærtighed. Hele hodet synes i længere tid at ha ligget i blod i varmt vand; det har gjort munden slap, den er en bred skuffe, der lukker dårligt. En anden art skaldepande frembyder købmand Laursen. Hans meget smukke issekuppet er blank og hård, som den var nystøbt; farven minder om et lidet brugt mer-skumshoved. Pandens rynker er hårdt trukne, og øjnene gemmer sig godt under den skarpe brynkant. De kan

undertiden se ganske gemytlige ud, mens munden derimod aldrig taber sit præg af glubsk forretning; når den er lukket, ser man nok, at Laursen ikke er nogen rar mand. Men issen er, som sagt, en stolt hvælving. Der er alligevel ikke noget dyrs arkitektur, der afsluttes så stolt som menneskets, og der er ingen knokler i vort legeme så smukke som hjærneskallens bue; vi ender ligesom Pantheon – i en kuglehvælving, den dristigste og simpleste af al arkitektur. Laursens hoved er i så henseende en mønsterbygning, og det er også den, der rummer det allermeste af byens samlede forretningsdrift.

Rundt om ved sidebordene ses de mere underordnede størrelser. Inderst til venstre sidder gæstgiver Olsen, Dania, og morer sig over unge Laursen og købmand Mikkelsen. Han ser ellers ikke ud til at være en mand med humor, hans øjne er hvasse og sure af megen stirren efter bestillinger og sidder oppe til klokken tolv, men han er af økonomiske grunde nødt til at more sig over meget, som andre ikke finder pudsigt. Unge Laursens ansigt er allerede noget skoldet af spiritus; han kommer slet ikke til sin ret her, hvor faderen sidder så nærved. Mikkelsen er sød og skær og har lokket kunstnerhår, han ligner et stykke surbrød med laks. Man får indtryk af, at »Illustreret Familie-Journal« har bestilt ham af forældrene som model til et skønt mands-hoved. Han har interesser, ejer en årgang af »Moderne Kunst« og følger med i litteraturen. Når man kommer ind til ham privat, har han gerne liggende en bog med ombukkede hjørner, som han slår op, idet han puller en i siden og siger: »Her skal De sgu se et lækkert sted!« Bøger med et passende antal lækre steder køber han – der findes i ethvert Sandøre mennesker, der ser ud noget i smag med Mikkelsen, og som køber bøger med lækre steder i. Der siges for resten om ham, at